

A Fővárosi Ítéltábla a dr. _____ ügyvéd (_____) által képviselt ÉTER-1 Mérnöki és Tanácsadó Kft. (1136 Budapest, Hegedűs Gyula utca 49-51.) felperesnek, a dr. Szőgi Nóra és Nacsá Mónika kamarai jogtanácsosok (1054 Budapest, Alkotmány utca 5.) által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány utca 5.) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 10. napján meghozott 18.P.25.739/2016/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a felperessel szemben a gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának feltételezett megsértése miatt Vj/65/2012. ügyszám alatt versenyfelügyeleti eljárást folytatott. A felperes 2014. augusztus 27. napján az ügy irataiba a jogi képviselője útján betekintett. Ezen alkalommal a felperes képviselője kérte a betekinthező iratokból papír alapú másolatok készítését, valamint az aktában fellelhető CD-k elektronikus másolatának készítését. Az iratokat alperes többszöri halasztást követően 2014. szeptember 16. napján adta át. Az irat átadásáról készített Vj/65-187/2012. számú feljegyzés azt tartalmazza, hogy dr. _____ előzetes egyeztetés alapján 2014. szeptember 16-án felkereste alperest a Vj-65/2011. (helyesen 65/2012.) számú ügyben korábban kért teljes iratanyag fénymásolatának átvétele céljából. Ezzel egyidejűleg a felperes a fénymásolatban átvett iratok fejében 710.500 forint ö ,sszegű okmánybélyeget rótt le. A feljegyzésen a felperes jogi képviselőjének és az alperes alkalmazottjának aláírása szerepel.

A versenyfelügyeleti eljárásban az alperes a 2014. december 22. napján meghozott Vj/65-205/2012. számú határozatával a felperessel szemben 16.600.000 forint bírságot szabott ki a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény 11. §-ában foglalt tilalom megsértése miatt. A felperes keresetet terjesztett elő alperes határozatának megváltoztatása iránt. Többek között sérelmezte, hogy alperes az iratok másolatát nem biztosította. A keresetet a Fővárosi

Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 32.K.30.768/2015/15. számú 2016. február 16. napján meghozott ítéletével elutasította. Kifejtette, hogy az iratmásolatok átvételekor, azaz 2014. szeptember 16-án a jogi képviselővel eljáró felperes nem kifogásolta az átadott iratok mennyiségét és az átadás-átvétel módját. A felperes törvényes képviselőjének 2016. január 18. napján a bíróságra érkezett nyilatkozata szerint a több doboz iratanyag az illetékbélyeg lerovása után egy feljegyzés keretében átadásra került. A felperes a helyszínen nem győződött meg arról, hogy valamennyi általa kért iratmásolat kiadásra került-e. Utóbb ezen mulasztása nem eshet az alperes terhére és nem alapozhatja meg eljárási szabálysértésre hivatkozással sem a döntés semmisségét, sem a határozat hatályon kívül helyezését. Egyetértett a bíróság az alperessel abban, hogy az át nem adott iratok mennyisége tekintetében a felperes ellentmondásosan nyilatkozott, amelyre figyelemmel minden kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a felperes az alperestől a kért iratokat nem kapta meg. A Fővárosi Törvényszék 2.Kf.650.053/2016/42. számú 2016. augusztus 24. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes 2015. május 13-án, majd számos egyéb beadványában azt kérte, hogy az alperes utaljon vissza számára 147.200 forint korábban általa megfizetett illetéket, mivel 1472 oldal megrendelt iratot nem kapott meg. Az alperes 2015. december 23-án Vj/65-618/2012. számú végzésében az illeték visszatérítése iránti kérelmet elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy az illeték visszafizetésének akkor lenne helye, ha bebizonyosodna, hogy a kérelmező által átvett iratok száma alapján több illetéket fizetett, mint amennyi a jogszabály rendelkezése alapján szükséges lett volna. A másolatok átvételekor a kérelmező nem kifogásolta az átadott iratok mennyiségét, sem az átadás módját, rendelkezett továbbá iratjegyzékkel. A hiányosságot az eljárás folyamán a későbbiekben sem sérelmezte. Nem jelölte meg, hogy pontosan mely iratok meglétét hiányolja, beadványaiban ellentmondó iratmennyiségeket jelölt meg. A felperes a döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 39.Kpk.45.094/2016/4. számú 2016. június 29. napján meghozott végzésével a felülvizsgálati kérelmet elutasította.

A felperes 2015. október 5. napján eljárási cselekmény lefolytatására kötelezés iránti kérelmet terjesztett elő a bíróságon, ebben kérte alperes kötelezését az át nem adott 1472 oldalra eső, általa megfizetett 147.200 forint másolati illeték és annak kamatai megfizetésére. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 38.Kpk.46.467/2015/7. számú 2016. február 5. napján kelt végzésével a kérelmet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy az eljárás lefolytatására kötelezés iránt előterjesztett kérelem tartalmilag megegyezik az alperes 2015. december 23. napján kelt Vj/65-618/2012. számú végzésében elbírált kérelemmel. Figyelemmel arra, hogy a felperes a fenti döntés bírósági felülvizsgálatát kérte, a közigazgatási eljárás során elmulasztott vagy nem megfelelően teljesített eljárási cselekményeket a végzés felülvizsgálata során indított nemperes eljárásban vitathatja. A végzés ellen előterjesztett fellebbezés folytán a Fővárosi Törvényszék 2016. május 18. napján kelt 2.Kpkf.670.207/2016/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Végzésének indokolásában kifejtette, hogy az illeték visszatérítésére kötelezése nem sorolható be a hatósági ügy Ket. 12. § (2) bekezdésében felsorolt egyik kategóriába sem, nem tartozik azon közigazgatási hatósági eljárás körébe, amely esetében a kérelmezettnek, mint hatóságnak határozatot vagy végzést kellene hozni.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 147.200 forint és ennek 2014. szeptember 16. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Keresete jogcímeiként a Ptk. 6:548. § (1) bekezdését jelölte meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 forint perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 15.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

A kereset elbírálásánál elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 54. § értelmében a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre mely törvény rendelkezéseit kell alkalmazni. Figyelemmel arra, hogy a felperes által megjelölt károkozó magatartás 2014. szeptember 16. napján történt, az elsőfokú bíróság a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései szerint bírálta el.

Felhívta a Ptk. 6:519. §-át, 6:548. § (1) bekezdését és a BH1996. 311., EBH2001. 526. számú eseti döntéseket, továbbá a Pp. 164. § (1) bekezdését. Rámutatott, a felperest terheli annak kétségmentes bizonyítása, hogy az alperes közigazgatási jogkörben tanúsított jogellenes, felróható magatartásával összefüggésben kára keletkezett, mert a felperes érdekében áll, hogy ezen tényt a bíróság valóban fogadja el. A felperes kárának bekövetkeztét pedig oly módon tudja bizonyítani, ha azt bizonyítja, hogy 2014. szeptember 16. napján az alperestől 7105 oldallal szemben 5633 oldalnyi iratanyagot vett át. A Pp. 190. § (2) bekezdése a bizonyítási terhet nem fordítja meg, csupán arra ad lehetőséget, hogy a bizonyításra kötelezett indítványára okirati bizonyíték csatolására a bíróság az ellenérdekű felet kötelezze. Mivel nem létezik olyan okirat, amely azt igazolná, hogy az alperes hány oldalnyi iratanyagot adott át a felperes részére, ennek csatolására a bíróság nem kötelezte az alperest.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság rámutatott, a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 39. § (9) bekezdése alapján felvett hivatalos feljegyzés a jogszabályban meghatározott tartalmi elemek közül a készítő nevét nem, csupán aláírását tartalmazza, ezért a Pp. 195. § (1) bekezdés alapján közokiratnak nem tekinthető. Az okirat nem felel meg továbbá a Pp. 196. § (1) bekezdésében írt teljes bizonyító erejű magánokirat formai kellékeinek sem, az a Pp. 199. § szerinti egyszerű okiratnak minősül. Ezért az okirat bizonyító erejét az elsőfokú bíróság a tárgyalás és a bizonyítás összes adatainak mérlegelése alapján ítélte meg.

Nem vitatott, hogy 2014. szeptember 16. napján a felperes törvényes és jogi képviselője a teljes iratanyag átvétele céljából jelent meg az alperes hivatalos helyiségében, ahol iratokat vettek át és ennek fejében 710.500 forint illetéket fizettek meg. Gy M N előadta, hogy az iratok átvételét követően azok egy részét a jogi képviselő irodájában hagyták, a többit pedig a cég székhelyére vitték. Sz Sz É tanú azt adta elő, hogy a felperes székhelyére érkezett iratok feldolgozása során tapasztalták, hogy a jegyzőkönyveknek nem találták a mellékletét, vagy egyes oldalak hiányoztak, voltak üres lapok. A rendelkezésre álló iratokat megszámozták, azok száma alatta volt annak, amit az alperes megjelölt. A tanúnak nem volt tudomása arról, hogy az alperestől átvett teljes iratanyag hozzá került-e. Értékelte, hogy Gy M N törvényes képviselő előadása szerint nem a teljes iratanyag került a tanú által feldolgozásra, hiszen egyes részei a jogi képviselő irodájában maradtak. Ezen vallomások nem igazolták, hogy a felperes kevesebb iratot kapott meg, mint amennyi után a fénymásolási illetéket lerőta.

Az elsőfokú bíróság a felperes törvényes képviselőjének ismételt meghallgatására irányuló bizonyítási indítványt elutasította. A képviselő nyilatkozata és a tanú vallomása között nem volt ellentmondás. Abban az esetben, ha a felperes bizonyítani tudta volna, hogy nem a teljes iratanyagot vette át, a kár megszerúsége akkor is bizonyítatlan maradt, hiszen a felperes e vonatkozásban további bizonyítékot nem ajánlott fel. A per tárgya nem annak vizsgálata, hogy a felperes a közigazgatási ügy teljes iratanyagát megkapta-e, ezért egyes iratok hiánya nem bizonyítja, hogy a felperes 7105 oldalnyi iratanyagnál kevesebbet, 5633 oldal iratot kapott meg. Az sem tette volna lehetővé a felperes számára az átadott iratok mennyiségének ellenőrzését, ha az alperes iratjegyzékkel adja át a másolatokat felperes részére. Az iratjegyzék csak azt tartalmazza, hogy egyes sorszámok alatt milyen iratok találhatóak, azok terjedelmét azonban nem. Értékelte, hogy a felperes a feleslegesen lerótt illeték visszatérítését 2015. május 13. napján kelt beadványában kérte először, 8 hónap pedig nem szükséges ahhoz, hogy a felperes az iratokat feldolgozza, azokat megszámolja. Tekintettel arra, hogy a felperes a kár bekövetkezését és összegét nem bizonyította, az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, a peresztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetnek adjon helyt, az alperest perköltségben marasztalja.

Előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert figyelmen kívül hagyta a per során előadott és a felperes által beadványaiban hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket, valamint az alperes eljárására vonatkozó rendelkezéseket, amelyet a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) szabályoz.

Egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapításával, hogy a 2014. szeptember 16-án készült feljegyzés egyszerű okiratnak minősül, amiből az következik, hogy alperes nem tudta igazolni 7105 oldal irat átadását. Az elsőfokú ítélet nem tért ki arra, hogy az alperes az okiratok átadása során a Ket., illetőleg a Tpv. rendelkezéseinek megfelelően járt-e el. Az alperesnek, mint közigazgatási szervnek kell azt megjelölnie, hogy milyen tartalmú és hány darab okiratot ad át az igénylőnek. Az alperes honlapján megtalálható az iratkiadással kapcsolatos tájékoztató, amely részletesen szabályozza az iratok kiadásának módját, feltételeit. A tájékoztató 8. pontja alapján az alperes munkatársának jegyzőkönyvben kellett volna rögzítenie a lefénymásolt iratok iktatószámát, azok felsorolásával, az iratok átadásával egyidejűleg. Tényként állapítható meg, hogy az alperes mind a saját iratkiadási tájékoztatójának rendelkezéseit, mind a Tpv. rendelkezéseit súlyosan megsértette, mert az iratkiadás során ezt elmulasztotta. Álláspontja szerint az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes számára 7105 oldal iratot kiszolgáltattott. Ezen álláspontját a BH2000.208. számú eseti döntéssel kívánta alátámasztani. Miután a felperes az egyes iratok terjedelmének felsorolását nem kapta meg, így számára lehetetlenné vált annak ellenőrzése, hogy mely iratok hiányoznak. További érvelése szerint az alperes eljárása során a Ket. I. § (2) bekezdése, 5. § (1) bekezdése, valamint 4. § (1) bekezdése súlyos sérelmet szenvedett.

Alperes a perben nem tudta igazolni, hogy milyen tartalmú iratokat adott át, azt sem, hogy 7105 oldal terjedelmű iratot átadott. A Pp. 164. § alapján alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes által megrendelt és illetékbélyegben megfizetett ellenérték fejében valamennyi iratot az alperes a társaságnak átadta. Jogellenesnek tartotta ezért az elsőfokú bíróság azon tájékoztatását, miszerint a felperes köteles annak bizonyítására, hogy kevesebb iratot vett át. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § rendelkezését megsértve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította a kevesebb irat átvételét. Figyelmen kívül hagyta a felperes által csatolt levelezés anyagát, amelyben a felperes kezdetektől fogva kifogásolta az iratok hiányát.

Életszerűtlennek tartotta, hogy Sz Sz É tanúnak a hiányzó iratok pontos mennyiségére és tartalmára kellett volna emlékeznie. A tanú alátámasztotta, hogy bizonyos iratok duplikálva voltak, más iratok feltételezhetően hiányoztak. Az elsőfokú eljárásban a felperes példálózó jelleggel sorolt fel irathiányokat. Az alperes nem folyamatos sorszámozással látta el a versenyfelügyeleti eljárás során keletkezett iratait, így nem állapítható meg, hogy melyik irat hiányzik és az egyes iratoknak mekkora terjedelműnek kell lennie, nem lehetséges, hogy a felperes több ezer oldalnyi iratot a bíróságon laponként hasonlítson össze. Az alperes szakszerűtlen és gondatlan, saját tájékoztatójában foglaltakkal ellentétes eljárása teszi azt lehetetlenné, hogy a felperes pontosan beazonosítsa, hogy mely iratokat nem vett át, milyen iratok hiányoznak és milyen terjedelemben. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által kibocsátott iratkiadási tájékoztatót meg sem említette az ítéletében, a Ket. iratkiadásra vonatkozó rendelkezéseit, a Tpv. előírásait és az Alkotmánybíróság határozatait, a felhívott eseti döntéseket figyelmen kívül hagyta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, a felperest perköltségben marasztalja.

Az előzmények és a felperes fellebbezési kérelmének ismertetését követően érdemi álláspontját az alábbiak szerint fejtette ki. Okfejtése szerint az elsőfokú ítélet megalapozott, nem sértette a felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket. Felperes a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek nem tudott

eleget tenni, a bírósági eljárás során sem a kár bekövetkeztét, sem annak mértékét, így a kettő közötti okozati összefüggést sem bizonyította.

Alperes szerint az alperesi határozat bírósági felülvizsgálata során mind az első- és másodfokú bíróságok, mind a Kúria egyezően azt állapította meg, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült, hiszen iratbetekintési és másolatkészítési jogával mindvégig élhetett.

A perben a Pp. 164. § alapján a felperest terhelte annak kétségmentes bizonyítása, hogy az alperes az iratmásolatokat részére hiányosan adta át. Ezen bizonyítási kötelezettségének a felperes nem tudott eleget tenni, nem tudott megjelölni vagy valószínűsíteni olyan konkrét iratot, amely részére nem került átadásra. Az általa hiányolt iratok mind olyan dokumentumok, amelyekre saját maga is hivatkozott a hatósági eljárásban, illetve az annak felülvizsgálatára irányuló eljárásban, és amelyek tartalma a peres beadványai alapján számára is ismert volt, továbbá olyan iratra is hivatkozott, amely nem létezett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Pp. 190. § (2) bekezdése alapján a bizonyítási teher a jelen esetben nem fordul meg. A felperes olyan irat csatolására kérte az alperest kötelezni, ami igazolja, hogy a felperesnek hány oldalnyi iratmásolatot adott át. Ilyen irat azonban nem létezett, így annak csatolására a bíróság sem kötelezhette az alperest.

Az átadásról készült feljegyzés tartalmazza, hogy az illeték megfizetésére az átvett iratokra tekintettel került sor, így a megfizetett illeték nagyságából következik, hogy összesen 7105 oldalnyi irat átadása történt meg. A felperes jogi képviselője az iratátadáskor jelen volt, az irat átadásról készített feljegyzést aláírta és az irat átadás módját a helyszínen nem kifogásolta. A Ket. sem tartalmaz jegyzőkönyvvezetési szabályt az iratok átadására vonatkozóan. Az iratmennyiség pontos meghatározására iratjegyzék sem lett volna megfelelő, hiszen az iratjegyzékben nem került feltüntetésre, hogy az egyes iratok hány oldalból állnak. A felperesnek már 2014. augusztus 27-én rendelkezésre állt egy iratjegyzék, amely alapján ellenőrizhette volna az átadáskor részére kiadott másolatokat. Az alperes honlapján található iratbetekintési tájékoztató nem kötelező szabályzat, az arra alapított érvelésből nem következhet a jelen perben az, hogy az alperesi eljárás az irat átadása során jogszerűtlen lett volna. A felperes törvényes képviselője a bírósági eljárás során történt tanúmeghallgatásakor akként nyilatkozott, hogy az iratok átvételét követően azokat szétszedték, egy részük a felperesnél, más részük a felperes jogi képviselőjénél került elhelyezésre. Erre tekintettel az, hogy az átvételt követően mi történt az iratokkal, a felperes érdekkörébe tartozik. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdés alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy nem volt megállapítható 7105 oldalnál kevesebb irat átadása. Az, hogy egyes iratok hiányoztak, nem jelenti azt, hogy a felperes a megfizetett 7105 oldalnyi iratanyagnál kevesebbet kapott kézhez.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából relevanciával bíró bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, okszerű volt a tényekből levont jogi következtetés, ekként az érdemi döntése is. A felperes fellebbezésével összefüggésben a Fővárosi Ítéletábla az alábbiakra mutat rá.

A felperes a keresetét a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) bekezdésére alapította. Eszerint közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható. A Ptk. 6:519. § (1) bekezdés szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

Közhatalmi jellegűnek tekinthető minden olyan jogviszony, amelyben a közigazgatási szerv a jogszabályban meghatározott hatáskörében és illetékességi területén eljárva a jogszabályi rendelkezéseket egyedi hatósági aktus keretében alkalmazza. Az alperes iratmásolat készítési kötelezettségét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII.

törvény (Tpvt.) 55/D. § teszi alperes eljárási kötelezettségévé, ezen eljárási cselekménnyel okozott kár iránti igény a Ptk. 6:548. § alapján érvényesíthető.

Téves a felperes fellebbezésben kifejtett azon érvelése, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően alperes kötelessége volt a perben 7105 oldal irat átadásának igazolása.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A bizonyítás ezen eljárási szabályát az anyagi jog tölti ki tartalommal, mert az anyagi jog szabályai alapján dönthető el, hogy kereset alapját képező jogviszony szerint melyek azok a releváns tények, amelyek bizonyítása a keresetnek való hely adáshoz vezethet.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben azt kell vizsgálni, hogy a közigazgatási szerv esetleges jogsértése mennyiben értékelhető a felperes károsodásához vezető jogellenes, felróható magatartásként. A kártérítés általános szabálya szerint a kártérítési felelősség akkor állapítható meg, ha a felperes bizonyítja, hogy alperes jogellenes magatartásával vagy mulasztásával összefüggésben károsodott. Alperes kimentése pedig abban áll, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható. Az elsőfokú bíróság 18.P.25.739/2016/12. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt tájékoztatása az anyagi jogszabályoknak és a Pp. 3. § (3) bekezdésének mindenben megfelelt.

A felperes fellebbezési álláspontjától eltérően a kereset megítéléséhez szükségtelen volt alperes eljárásának jogellenessége tekintetében állást foglalni. A kárkötelmi viszonyt ugyanis a kár bekövetkezése hozza létre, a kötelemkeletkeztető tény maga a károkozás. Ha tehát a felperes a kárát nem képes a perben igazolni, nincs kárkötelmi viszony akkor sem, ha az alperes eljárási hibát vétett, vagy esetleg mulasztott. Az alperes eljárásában felmerülő jogszabálysértő magatartásról ekként szükségtelen állást foglalni akkor, ha a felperes a kártérítési felelősség konjunktív feltételei közül a károsodását a perben nem igazolja.

A felperes állított kára abban áll, hogy alperes 1472 oldal irat másolatát nem adta át a részére, erre eső 147.200 forint illetéknek megfelelő összeg megfizetését követelte. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:519. § (1) bekezdés és a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján okszerűen tájékoztatta a felperest arról, hogy a felperes kötelessége annak kétségmentes igazolása, hogy az illeték megfizetése kárként értelmezendő, mert alperes 1472 oldal iratot nem adott át. A peradatok Pp. 206. §-nak megfelelő értékelésével vonta le azt a következtetést, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes keresetlevélben foglalt tényelődésán kívül az átadott irat terjedelmét egyetlen peradat sem támasztja alá, ekként arra sem vonható le következtetés, hogy a felperes mindössze 5543 oldal iratot vett át. A felperes törvényes képviselője, Gy M N a 18.P.25.739/2016/9. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint 3-5 doboz iratot 2014. szeptember 16-án átvett, alperes előzőleg, írásban tájékoztatta arról, hogy az iratok terjedelme 7105 oldal. Az iratok egy részét a jogi képviselő irodájában hagyták, a többit a cég székhelyére vitték. A megszámlálást követően értesült arról, hogy 1472 oldal hiányzik. Sz Sz É tanú a 18.P.25.739/2016/16. számú jegyzőkönyvben akként nyilatkozott, hogy a rendszerezést csupán az ügyvezető által a céghez bevitt iratokon végezte el. Azt tapasztalta, hogy több szerződés kétszer szerepel az iratban, hiányoztak mellékletek, találtak üres oldalakat, erről azonban semmilyen feljegyzést nem készített, az asztalon rendszerezte az iratokat, megszámlolta, konkrét számra nem emlékezett. A fenti bizonyítékok alapján a felperes 147.200 forint összegű károsodását kétségmentesen egyetlen peradat sem támasztja alá, a felperesi törvényes képviselő nyilatkozata csupán bizonyítatlan állítás marad, amire marasztaló ítélet nem alapítható.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben és indokainál fogva is helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta és a másodfokú eljárás során pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés és 4. § (1)

Fővárosi Ítéltábla
I.Pf.20.483/2018/5/II.

7

bekezdés alapján meghatározott mértékű jogtanácsosi munkadíj és a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2018. július 3.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

dr. Hegedüs Mária s.k.
bíró